ZENDBRIEF

aan de

Katholieke Geestelijkheid der Wereld

van

Prelaat Dr. Stanislaw Trzeciak
Warschau

Oud-Professor der Katholieke Universiteit te St. Petersburg

Het Joodsche vraagstuk in het licht der Christelijke ethiek

Wanneer de joden zich bezig houden met de verschillende antisemietische bewegingen, die zich bij de arische volkeren ontwikkelen, teneinde te komen tot bevrijding, wijzen zij op het christelijke geloof en beweren, dat anti-semietisme en christendom met elkaar in tegenspraak zijn en dat deze beide begrippen onvereenigbaar zijn. De verklaringen, die hiervan werden gegeven door den rabbijn Dr. Thon te Krakau (Polen), zijn in dit opzicht karakteristiek.
Deze rabbijn was vrijmetselaar en behoorde tot de orde B'nai B'rith (De Zonen des Verbonds), welke uitsluitend uit joden bestaat en in welke orde hij een zeer belangrijken graad bekleedde.
Hij stelt ons het anti-semietisme voor als een atheïstische beweging en met groote verontwaardiging schrijft hij:

„Hoe kan men zich met een zoo grooten haat kee-
„ren tegen dit levende organisme, dat het joodsche
„volk is, terwijl alle elementen van den geest aan
„den onuitbluschbaren geest van dit gehate volk te
„danken zijn. Hoe kan men de levende joden ver-
„volgen en hun het recht weigeren op een mensch-
„waardig bestaan, terwijl men toch in hun voorva-
„deren de onsterfelijke genieën en de meesters moet
„erkennen, aan wie men niet slechts een of andere
„leer dankt, maar het heil van zijn ziel. Hoe kan
„men een rabbijn aanzien met minachting of met
„afkeer wanneer men moet toegeven, dat de dis-
„cipelen zelf getuigden van hun eerbied voor den
„schepper van hun religie door hem „rabbi" te noe-
„men? In een woord: hoe kan men tegelijk christen
„zijn en anti-semiet? Men behoort te bedenken, dat
„zijn godsdienst joodsch is van origine en men be-
„hoort daarom den rabbijn „Paulus" te eeren, ofwel
„men moet de joden haten met alles wat uit hun
„geest is voortgekomen.

(Nasz Przglad 12 December 1933).

(Het anti-semietisme als heidensche beweging).

Het gebeurt dikwijls dat christenen het slachtoffer worden van dergelijke dwaalleeringen. Voor hen is het resultaat, dat zij òf het geloof verliezen òf zich onthouden van deelneming aan elke anti-joodsche actie, omdat zij die anti-christelijk achten.
Het is daarom noodzakelijk, dat wij nader beschouwen welke positie wij moeten innemen ten opzichte van het joodsche vraagstuk, wanneer wij ons daarbij plaatsen op ethisch-christelijk standpunt.
Stellen wij om te beginnen dit zeer belangrijke feit vast: niemand keert zich tegen de joden, omdat zij leden zijn van een ander ras en van een ander volk, want er zijn ook onder hen eerlijke en eerbiedwaardige menschen. Maar wanneer wij de verwoestingen, de verwording en de ellende beschouwen, die heden ten dage het resultaat zijn van de joodsch-communistische actie onder de arische volken, dan wordt het ons tot een heiligen plicht om een einde te maken aan dezen gang van zaken, en den vijand te bestrijden, wie hij ook is: om ons nationaal zelfbehoud en voor de verdediging van het christendom en van de idealen waarin wij zijn opgegroeid en die altijd de oude zijn gebleven. En wanneer wij dan in deze dagen de ondervinding opdoen, met Rusland en Spanje als onweerlegbaar bewijs, dat al dit onheil te wijten is aan de joden, heeft elk volk den plicht aandacht te schenken aan deze joodsche activiteit, indien het wil vermijden te worden getroffen door hetzelfde onheil, dat heden ten dage de twee volken treft, die het slachtoffer zijn van het joodsche bolschewisme.

Wanneer de joden zich beroepen op den Heiland Jezus Christus en Zijn Apostelen, kan dat ons niet terughouden van onze actie voor ontjoodsching der christelijke volken, maar kan dat integendeel onze taak gemakkelijker maken.

In omstandigheden, die in zijn leven beslissend zijn, stelt elke christen, die overeenkomstig zijn geweten wil leven, zich deze vraag: wat zou Jezus hebben gedaan in mijn plaats? Hij zoekt dan het antwoord op die vraag in de woorden en in de daden van den Christus, zooals ons die zijn overgebracht in het Evangelie, en wanneer hij dat antwoord gevonden heeft, handelt hij daarnaar in volle gerustheid, omdat hij zeker is niet den verkeerden weg te bewandelen.

Wij weten wel, dat de menschelijke persoon van den Heiland uit het joodsche volk komt en wij weten, dat Hij Zijn volk liefhad (Hij heeft ons zoo de liefde tot het vaderland geleerd), maar wij weten ook, dat Hij zich met groote kracht heeft gekeerd tegen de misdaden en ondeugden van dat volk. Hij teekende de slechtheid van de rabbijnen en het volk dier dagen door hen te vergelijken met gepleisterde graven en Hij verweet hun, dat zij het geloof misbruikten tot uitbuiting van het volk en dat zij den tempel verlaagden tot marktplaats.
En wij zien hoe deze zachtmoedige Meester van Nazareth, zoo deemoedig van harte, met een geesel de schuldigen straft voor deze tempelontheiliging. (Johannes, hfdst. II, 13—16):

13 — En het pascha der Joden was nabij, en Jezus ging op naar Jeruzalem.
14 — En Hij vond in den tempel, die ossen, en schapen, en duiven verkochten, en de wisselaars daar zittende.
15 — En een geesel van touwtjes gemaakt hebbende, dreef Hij ze allen uit den tempel, ook de schapen en de ossen, en het geld der wisselaren stortte Hij uit, en keerde de tafels om.
16 — En Hij zeide tot degenen die duiven verkochten: Neem deze dingen van hier weg; maakt niet het huis Mijns Vaders tot een huis van koophandel.

Men zou zich moeten afvragen, welke houding de Heer heden zou aannemen tegenover de joden, die in Spanje 20.000 kerken verwoestten, die in Rusland de Christelijke Kerk vernietigden en er publieke vermakelijkheden in vestigden of zelfs paardestallen en die te Moskou in het begin van dit jaar verklaarden, dat alle kerken ter wereld met den grond gelijk gemaakt behoorden te worden. Het is niet twijfelachtig, dat de Verlosser deze misdadigers zou verjagen naar de vier hoeken van de wereld. Het is noodzakelijk, dat de christen-volkeren in het belang van hun nationale en religieuze waarden deze taak zelf ter hand nemen.

De joden beroemen er zich op een uitverkoren volk te zijn. Daarmede doen zij vaak een beroep op het geweten der christenheid en zeggen erbij, dat Christus en de Apostelen uit Juda zijn voortgekomen. Hooren wij, wat de Verlosser heeft gezegd van zijn volk, dat Hij toch wel liefhad.
Toen de joden het plan hadden opgevat om den Christus te dooden, omdat Hij hun lastig was, zinspeelden zij op de hun gedane belofte, dat zij de eersten zouden zijn onder de volkeren en spraken: „God is onze Vader" en Jezus antwoordde hun: (Johannes, hfdst. VIII, 42—47).

42 — . . . „Indien God Uw Vader ware, zoo zoudt gij Mij liefhebben; want ik ben van God uitgegaan en kom van Hem. Want Ik ben ook van Mij zelven niet gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden.

43 — Waarom kent gij Mijne spraak niet? Het is omdat gij Mijn woord niet kunt hooren.
44 — Gij zijt uit den vader den duivel, en wilt de begeerten Uws vaders doen; die was een menschenmoorder van den beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven; want geene waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zoo spreekt hij uit het zijne: want hij is een leugenaar, en de vader der leugen.
45 — Maar Mij, omdat Ik de waarheid zeg, gelooft gij niet.
46 — Wie van U overtuigt Mij van zonde? En indien Ik de waarheid zeg, waarom gelooft gij Mij niet?
47 — Die uit God is, hoort de woorden Gods; daarom hoort gijlieden niet, omdat gij uit God niet zijt."

Johannes, de trouwste discipel van Jezus Christus, die den bisschop van Smyrna opleidde en hem leerde schrijven, zeide op zekeren dag tot hem. (Openbaring, hfdst. III, 9):

9 — „Zie, ik geef U eenigen uit de synagoge des satans, dergenen die zeggen dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar liegen."

Men zou kunnen tegenwerpen, dat de joden heden ten dage gansch anders zijn, omdat zij leven te midden der christelijke beschaving en zich hebben moeten vermengen. De joodsche wijsgeer en theoloog Hans **K o h n** heeft op deze tegenwerpingen reeds in 1924 te München geantwoord in een werk, getiteld: „Joodsche Politiek", waarin men op blz. 43 kan lezen:
„De joden hebben zich een rijk gebouwd uitsluitend „op hun innerlijke vrijheid en zonder uiterlijke basis, „zonder eenig territorium en dit duurt reeds 2000 „jaren. Toch kon in dit rijk geen enkele nieuwe idee „wortel schieten en werd geen enkele oude idee „opgegeven. De joden zijn nog inniger aan elkander „verbonden binnen dit rijk, welks omvatting zoo „nauw en zoo klemmend werd, dat het hun dikwijls „overkwam, dat zij werden misvormd en verdrukt."

Hieruit blijkt, dat de joden hun doelstellingen niet hebben gewijzigd, die zij reeds voor 2000 jaren hadden, toen Christus hen „Zonen des Duivels" noemde. Integendeel, zij hebben deze doelstellingen nog verder misvormd en verdorven, zooals wij kunnen constateeren in hun thalmoed (geschreven tusschen 180 n. Christus en de 6e eeuw) en in den schoelchan aroech, die dateert uit de 15e eeuw. Wanneer Jezus hun zegt (Johannes, hfdst. VIII, 44):
44 — „Gij zijt uit den vader den duivel, en wilt de begeerten Uws vaders doen..."
dan zijn deze woorden, waarvan de zin overigens wordt bevestigd door Hans Kohn, zeker toepasselijk op de hedendaagsche joden, die ons toonen waartoe zij in staat zijn.

Wij kunnen nu dagelijks vaststellen, dat de joden zich schuldig maken aan allerlei soorten verdorvenheden, geraffineerde misdaden, òf ten koste van particulieren, òf ten koste van den staat. Zij werken voor de communistische revolutie, soms zelf, soms door er anderen voor te betalen en dit is in waarheid een satanswerk, uitgevoerd door duivels, die op deze wijze metterdaad, zooals wij reeds zeiden, het werk uitvoeren van hun vader den duivel.
Wat in Rusland en in Spanje gebeurt is een duivelsch werk, voorgeschreven door de joden en waarop de machtige en stijlvolle woorden van Jezus van toepassing zijn: „Gij zijt kinderen des duivels". Nooit heeft eenige kenner van het joodsche vraagstuk zoo duidelijk en juist de joodsche ziel geteekend en zoo goed het doel van hun werken begrepen. Staande tegenover Rusland, dat zucht in slavernij en Spanje, dat in brand staat, staande tegenover de joodsch-communistische hitsers, die in alle landen der wereld en speciaal ook in Polen aan het werk zijn, vragen wij: wat kunnen wij en moeten wij doen tegen de misdadigers, die overal een aanval doen op de heiligste schatten der christelijke beschaving?
Alweer is het de Heer, die ons ontwoorden zal (Mattheus, hfdst. 18, 8—9; hfdst. 5, 30):

8 — „Indien dan Uwe hand of Uw voet U ergert, houw ze af en werp ze van U."
9 — „En indien Uw oog U ergert trekt het uit en werp het van U. Het is beter maar een oog hebbende, tot het leven in te gaan, dan twee oogen hebbende, in 't helsche vuur geworpen te worden."
30 — „En indien Uw rechterhand U ergert, houw ze af en werp ze van U; want het is U nut, dat één Uwer leden verga, en niet Uw geheele lichaam in de hel geworpen worde."

Natuurlijk spreekt de Heer hier figuurlijk. Hij wil zeggen, dat men allen moet verjagen, die ergernis verwekken, zelfs wanneer zij vrienden zijn en zij ook zoo nuttig zouden zijn als de hand, de voet of het oog. Wanneer dan de joden die ergernis verwekken, wat is er dan te doen? Mag men, gedreven door lijdzaamheid of materieele overwegingen zich onderwerpen aan deze funeste invloeden en zijn vaderland laten storten in een Russische of Spaansche hel ofwel moet men hen verjagen als het nog tijd is?
Het is noodzakelijk dat alle christelijke volkeren, en bovenal de staatslieden, zich bekommeren om het heil van hun onderdanen en al hun opmerkzaamheid wijden aan deze problemen, voordat het te handelen te laat zou zijn.
Maar men zou mij kunnen tegenwerpen, dat ik de woorden van Christus niet begrijp ofwel dat ik mij vergis wanneer ik zeg dat zij van toepassing zijn op de joden omdat de rabbijn **T h o n** heeft gezegd: „dat men niet tegelijk christen en anti-semiet kan zijn."
Om daarop te antwoorden moet men letten op het standpunt, dat werd ingenomen door de eerste christenen ten opzichte van de joden.
Ziehier wat er gezegd wordt in de apostolische canonieke boeken, hfdst. 69: Elke priester, die verbindingen met hen onderhoudt, moet worden afgezet." Hfd. 70: „Een christen, die olie naar de synagoge heeft gebracht, zal niet worden toegelaten tot de heilige communie." Het concilie van Nice heeft in de rubriek 325 vastgelegd: „dat niemand het recht heeft om verbindingen van welken aard ook met hen te onderhouden, zij het ook om winsten, eten of drinken". De andere concilies hebben gelijksoortige maatregelen genomen, bv. het concilie van Aurelia, voorschrift 13; van Agatha, voorschrift 40; van Venetië, voorschrift 28; van het Lateraan, voorschrift 70.

De Kerkvaders, wier kennis en heilig leven ons de beste voorwaarden zijn voor hun juiste opvattingen der christelijke leer, hebben hun meening over de joden gegeven.
Hoewel St. Hieronymus met de joden in verbinding heeft gestaan om wetenschappelijke redenen, maakt hij te hunnen opzichte de volgende opmerking: „Ik voel een afkeer van deze besnedenen, die onzen Heer Jezus Christus vervolgden in de synagogen des duivels." (Hfd. 65).
„Het is gewoonte bij hen om in de synagoge drie maal per dag de christenen te vervloeken, terwijl men hen Nazareners noemt." (Lib. 2 in cap. Is.)

St. Ambrosius drukt zich als volgt uit: „De synagoge is een plaats van verdorvenheid, een huis zonder God, een toevluchtsoord voor den waanzin, vervloekt door God zelf."

St. Ambrosius schreef ook: „Wij moeten niet alleen de heidenen ontwijken maar ook de joden, want wanneer men zich slechts met hen onderhoudt, is dat reeds een onzuiverheid." (Serm. 10 de Cal. Jan.)
Jeremia heeft gezegd, hfdst. VII, 14—15—16:

14 — „Zoo zal ik aan dit huis, dat naar mijnen naam genoemd is, waarop gij vertrouwt, en aan deze plaats, die ik U en Uwen vaderen gegeven heb, doen gelijk ik aan Silo gedaan heb."
15 — „En ik zal Ulieden van mijn aangezicht wegwerpen, gelijk ik al Uwe broederen, het gansche zaad van Ephraim, weggeworpen heb."
16 — „Gij dan, bidt niet voor dit volk, en hef geen geschrei noch gebed voor hen op, en roep mij niet aan: want ik zal U niet hooren."

St. Johannes Chrysostomos heeft gezegd: „Niet alleen de synagoge is een plaats van ontmoeting voor misdadigers en kunstenmakers als huis van den duivel, maar bovendien zijn ook de zielen der joden zulke plaatsen." (Preek tegen de joden).
De beroemde wijsgeer Tertullianus beklaagt zich over de vervolgingen, die hun oorsprong vinden in de synagogen. Het is vandaar, dat alle vervolgingen tegen de apostelen en eerste christenen werden ingesteld en het is daar, dat men moet zoeken naar den oorsprong van den geest van wraak en haat tegen de Christelijke kerken. Volgens een bericht van St. Ambrosius vernietigden de joden ten tijde van Julius den Afvallige een groot aantal kerken: 2 te Damascus, te Gasa, te Berutha en bijna overal elders. En niemand vroeg om streng tegen hen op te treden. Zij verbrandden ook de basiliek van Alexandrië.
Naar aanleiding van deze bewijzen van den haat der joden tegen het christendom wijst de Ks. Stephen **Z y c h o w s k i** ook de joden aan als degenen, die in Bohemen ongeveer 50 kerken verbrandden. Wegens die misdaad werden zij door de vorsten van Bohemen uit het land verdreven en deze lieten de kerken herbouwen met de opbrengst van de in beslag genomen goederen der joden. (Uit een opstel van Ks. Stefan Zychowski. Gedrukt met toestemming van de kerkelijke autoriteiten in 1713.
Wij zijn opggetuigen van den ijver waarmede de joodsch-communistische partij de kerken in Rusland verwoestte en in Spanje waar er 20.000 werden verwoest. Wij weten hoe een joodsch advocaat te Krakau openlijk propaganda maakte voor de vernietiging van alle kerkgebouwen en wij weten hoe te Moskou de jood **J a r o w s l a w s k y** aan de communisten de leuze gaf om alle kerken ter wereld te verwoesten; uit dat alles zien wij hoe de joden tegenwoordig handelen geheel overeenkomstig de oude voorschriften, die werden gedicteerd door hun haat tegen de christenen.
Wij zien hoe deze joodsche traditie herleeft en volledig tot uitvoering wordt gebracht. Daarom is het communisme niets anders dan de eeuwige strijd van het jodendom tegen het christendom; het is slechts een andere vorm van dien strijd.
Het is daarom niet verwonderlijk, dat kerkelijke prelaten, de bisschoppen en de concilea, evenals de pausen, deze uitbarstingen van jodenhaat hebben begrepen en dat zij de geloovigen hebben opgeroepen tot waakzaamheid tegen het joodsche gevaar (om reden van de groote benadeelingen en onrechtvaardigheden waaraan de joden zich ten opzichte van de christenen schuldig maken), en dat zij de joden hebben kort gehouden, zooveel ze konden.
De pausen Alexander III en Innocentius III verboden aan de christenen op straffe van ex-communicatie en andere penitenties om verbindingen met joden te onderhouden.
Paus Pius V verjoeg de joden door zijn pauselijken bul van 1568 uit den kerkelijken staat omreden van hun misdaden en hun godslasteringen ten opzichte van Christus en de Heilige Maagd en om hun aanslagen tegen de christenen als tooverij, diefstal, enz. Deze bul en die van Paulus IV werden ook goedgekeurd door Clementius VII in diens bul van 1593. In zijn bul van 1561 leerde ons Gregorius XIII, dat de joden een lam of een schaap aan het kruis ophingen, om zoo met Christus te spotten. Het was vooral op Goeden Vrijdag, dat zij zich met dergelijke lasterlijkheden bezig hielden.
Heden ten dage handelen zij op gelijke wijze in Spanje, waar zij christenen kruisigen. Wij hebben het voorbeeld van den 18-jarigen student, die gekruisigd werd.

Deze zelfde bul van Gregorius XIII toont ons hoezeer de pausen zich bezig hielden met het leven der geloovigen. Gregorius XIII verbiedt inderdaad om de laatste Heilige Sacramenten te geven aan elken stervenden christen, die een joodschen dokter bij zich zou hebben geroepen. „Wij verbieden formeel aan alle geloovigen van beide sexen, om joden en andere ongeloovigen te roepen om zieke christenen te verzorgen of hen bij zich binnen te laten treden. Niemand heeft het recht hen te roepen, hen bij zich te laten komen, gebruik te maken van hun diensten, noch voor zichzelf noch voor anderen."
De paus liet deze bul alle jaren aan het begin van den vastentijd voorlezen en wanneer iemand na deze openbare voorlezing zich veroorloofde van het voorschrift af te wijken, mocht niemand hem de Heilige Sacramenten toedienen, zelfs niet aan een gewijden priester. De overtreder moest sterven zonder de Heilige Sacramenten en werd begraven in ongewijden grond. Het voorschrift gold voor iedereen, zonder te letten op rang of stand of op welk privilege ook.

Toen paus Gregorius XII dit scherpe verbod geformuleerd had, had hij waarschijnlijk den brief overpeinsd, dien de vorst der joden te Constantinopel had geschreven aan de joden van Zuid-Frankrijk, een brief, die ook werd verspreid in Spanje. Hier volgt er een passage uit:

„En wanneer ge zegt, dat men U naar het leven „staat: laat Uw kinderen dokters of apothekers worden, opdat zij de christenen straffeloos het leven „kunnen benemen." (De Londensche jood Arsenius **D a r m s t e t t e r** heeft dezen brief gepubliceerd in het Parijsche blad „Revue des Etudes Juives", Parijs 1880, blz. 119—123. „Lettres des Juifs d'Arles et de Constantinople". Ik heb hem in extenso geciteerd en voorzien van verklarende opmerkingen in mijn werk „Programme de la politique mondiale juive", 2e druk, Warschau 1936, blz. 70—73).

◆

De encycliek van paus Benedictus XIV „A quo primum", van 14 Juni 1751, (aan het primaat der aartsbisschoppen en de bisschoppen van het Koninkrijk Polen) heeft voor ons een zeer bijzondere waarde. Deze groote paus, die een beroemd wijsgeer was, schreef in het begin van dezen brief:

„... dat er reden is om te klagen en wel zoo zeer, „dat men met tranen in de oogen van Polen moet „zeggen: zijn schoonste kleur is veranderd. „Zeker", vervolgt de paus, „wij zijn op de hoogte gebracht door geloofwaardige personen, die bekend „zijn met den gang van zaken in Polen en ook „door de klachten der inwoners van dit land, dat „wordt voortgestuwd door den ijver. Allen hebben „zich tot Ons en tot den Heiligen Stoel gewend „en Ons gezegd, dat het aantal joden in Polen zoo „groot is, dat vele plaatsen (kleine en grootere „steden) waarvan nog de overblijfselen der muren, „waardoor zij eens omringd waren aanwezig zijn en „die bewoond worden door een groot aantal christenen, wat blijkt uit de registers, in gevaar zijn. „Deze plaatsen zijn dermate door de joden overstroomd, dat men er bijna geen christenen meer „vindt. In dit Koninkrijk zijn van vele diocesen de „bevolking en de inkomsten zoo terug geloopen, „dat de priesters weldra zullen moeten afdanken.

„En erger: elke handel, die voordeel opbrengt, „zooals die in hout, wijn, enz., is in handen der „joden. Zij bekleeden posten bij het beheer der „financiën van den Staat. Zij hebben den verkoop „der dranken in handen en pachten de velden en „zelfs heele dorpen. Op deze wijze worden zij de „heeren van de ongelukkige christelijke bevolking „der dorpen. Niet alleen drijven zij de menschen „op gewelddadige wijze aan tot harden arbeid, tot „het dragen der zwaarste lasten en het uitvoeren „der moeilijkste taken, maar zij hebben strafbepa„lingen gemaakt en dwingen de menschen tot ar„beid onder den knoet en door hun andere licha„melijke kastijdingen aan te doen. Op deze wijze „zijn de ongelukkigen geheel afhankelijk van de „joden en worden tot hun onderdanen. Maar de „joden hebben niet het recht deze menschen te „straffen; dat is de taak van de christelijke regeer„ders. Maar deze moeten de joodsche pachters ge„hoorzamen en hun tirannieke opdrachten uitvoe„ren, op straffe van hun post te verliezen. Behalve „dat zij de inkomsten van den Staat pachten, pach„ten zij ook, zooals wij reeds zeiden, de herber„gen, de dorpen en den grond. Voor de christenen „is dit alles een groote onrechtvaardigheid, die zich „voegt bij vele andere verregaande onbillijkheden. „Wanneer men dat alles ziet kan men begrijpen, „dat de gevolgen vernietigend zullen zijn en zelfs „tot een catastrophe kunnen leiden. Maar het erg„ste is, dat de joden zich konden indringen bij de „hoogst geplaatsten. Men neemt hen aan als admi„nistrateurs van familiegoederen of ander bezit met „den titel van hofmaarschalken. Zij verkregen daar„door het recht om met de christenen in hetzelfde „huis te wonen en konden hun macht uitoefenen „op kosten van deze laatsten. In de steden en ook in „de openbare gelegenheden kan men de joden „zien te midden der christenen en daarbij komt nog „deze groote onrechtvaardigheid, dat de joden „christelijk dienstpersoneel mogen houden van bei„derlei sexe. De joden wijden zich vooral aan den „handel, die hen rijk maakt. Door hun onbegrensde „uitbuitingen verzekeren ze zich van alle inkom„sten en erfgoederen. Hoewel zij van de christenen „geld leenen tegen hooge rente om hun synagogen „te bouwen, is het voor ieder, die nadenkt, duide„lijk, dat dit geld hun vooral moet dienen voor den „handel, die hun meer zal opbrengen dan alleen „de interesten, die zij moeten betalen en boven„dien rekenen zij er op, dat hun crediteuren op „deze wijze hun synagogen zullen beschermen.

„De bekende monnik R u d o l f levende in de 12de „eeuw, heeft, gedreven door een buitengewone „aandrift, een zoo groote woede tegen de joden „opgevat, dat hij een kruistocht maakte door Frank„rijk en Duitschland, om de christenen duidelijk te „maken, dat de joden de vijanden zijn van hun „geloof. Het resultaat van dezen kruistocht was, dat „een groot aantal joden werd vermoord. Wat zou „deze man doen en zeggen als hij zag wat heden „ten dage in Polen gebeurt?

„St. Bernard verzette zich tegen dit fanatieke op„treden van Rudolf. In zijn brief 363, gericht tot „de kerkelijke overheid en de bevolking van Oost„Frankrijk. Hij schreef:

„Men moet de joden niet vervolgen en men moet „hen niet dooden en hun niet ontvluchten. Luister „naar de Schrift. In het boek der psalmen lezen „wij de profetiën der joden: De Heer heeft mij „bevolen, zegt de kerk, mijn vijanden niet te doo„den, opdat de volkeren niet vergeten dat de Joden „het levende bewijs zijn voor den dood van onzen „Heiland. Daarom zijn zij verstrooid over de ge„heele wereld, dat zij de straf voor hun misdaden „zullen ondergaan en getuigen zullen zijn van ons „heil.

„In zijn brief 365, gericht tot den aartsbisschop „Heinrich te Mainz, schreef St. Bernard:

„Triomfeert de kerk niet elken dag vollediger over „de joden door hen te overwinnen en hen te be„keeren, dan dat zij hen zou uitroeien met het „zwaard? Zou het dan tevergeefs zijn, dat ons werd „opgedragen te bidden voor de joden van den „morgen tot den avond, opdat God de Heer den „sluier van hun hart moge nemen en dat ook zij „mogen komen uit de duisternis en naar het licht? „Hoopt de kerk niet dat de heidenen eenmaal zul„len worden tot geloovigen? Zou het dan tever„geefs zijn en overbodig voor hen te bidden?"

„De abt Pierre te Clugny heeft zich in een brief, „die was gericht tot koning Lodewijk van Frankrijk „ook gekeerd tegen Rudolf. Hij vermaande den ko„ning om de uitroeiïng der joden niet te dulden maar „hen te straffen voor hun misdaden. Hij raadde hem „om alle goederen, die zij de christenen hadden „afgenomen en die zij door woeker hebben ver„kregen, in beslag te nemen. De waarde, die op deze „wijze vrij zou komen moest worden terug gegeven „aan de religieuze instellingen.

„In het annaal van kardinaal B a r o n i u s uit het „jaar 1146 wordt van deze feiten ook melding ge„maakt. Wij handelen dus in deze zaak evenals de „anderen, gaan den weg, dien onze voorgangers, „de Pausen van Rome hebben gewezen. Alexander „III verbood op straffe van zware penitenties, om „een dienstbetrekking van langeren duur bij de joden „aan te nemen. Dit verbod werd aldus gemotiveerd, „dat hun zeden in geen enkel opzicht met de onze „overeenkomen en dat zij op den duur de eenvou„digen van geest zouden kunnen misleiden en hen „meesleepen naar tooverij en andere dwaasheden. „In de decreten „Over de Joden" van Innocentius „III kan men lezen:

„Toen de paus vernam, dat de christenen de joden „in hun steden hadden opgenomen, laakte hij hen „daarvoor omdat hij vreesde, dat de joden de „ondervonden weldaden zouden vergelden met „kwaad, als in het populaire gezegde: De muis in „den zak, de slang koesteren aan de borst, het vuur „in de hand. — En inderdaad worden wij gewoon„lijk op deze wijze voor onze gastvrijheid be„dankt. Dezelfde paus merkt op, dat de joden de „christenen behoorden te dienen en niet de chris„tenen de joden (opdat de zonen der vrije mannen „niet de zonen van de dienstmaagd dienen). Waar „zij allen als knechten door den Heer verstooten „zijn, toen zij plechtig Zijn dood gezworen had„den, moeten zij, zegt de paus, minstens achting „hebben voor degenen, die door den dood van den „Verlosser zijn geworden tot vrije mannen, zij, die „door Hem werden tot slaven en dienaren." („Esti Judaeos").

„In een ander, „Cum sit nimis", over de joden en „de Mohammedanen, verbiedt hij de joden het uit„oefenen van openbare ambten. „Wij verbieden, dat „de joden openbare ambten zouden vervullen, want „dit zou voor hen een aanleiding zijn om nog ge„vaarlijker te worden voor de christenen!"

„Innocentius IV was zeer ingenomen met het plan „van koning Lodewijk van Frankrijk, die de joden „uit zijn rijk wilde verdrijven. Innocentius zeide bij „die gelegenheid:

„De joden houden zich niet aan de voorschriften, „die de Heilige Stoel te hunnen opzichte heeft „gegeven. Wij, die de grootste zorg dragen voor „het heil der ziel, geven U onze volste instemming „voor het verdrijven der joden door U, Uzelf of „om hen te doen wegjagen door anderen, gezien „het feit, dat zij zich niet storen, aan de voor„schriften van den Heiligen Stoel." Zie den tekst „bij R a y n a l d u s in 1253 No. 34.

„Als men ons vraagt, wat de Heilige Stoel de joden „verbood, die met de christenen in dezelfde steden „woonden, dan antwoorden wij: precies hetzelfde „wat men tegenwoordig de joden in Polen veroor„looft en wat wij hierboven hebben aangehaald. Om „dat te bewijzen hebben wij niet vele boeken noo„dig. Het is voldoende, dat wij de titels beschouwen „van de decreten over de joden en Saracenen, die „werden gepubliceerd door onze voorgangers, de „pausen van Rome, Nikolaas IV, Paulus IV, Pius V, „Gregorius XIII en Clementius IX. De origineelen van „deze decreten bevinden zich in de bibliotheek te „Rome.

„EN BOVENDIEN, MIJNE BROEDERS, IS HET NIET „NOODIG, DAT GIJ ZE LEEST OM U OP DE „HOOGTE TE STELLEN, WANT GIJ VINDT ALLES „IN DE SYNODALE STATUTEN VAN UW VOOR„GANGERS. IN DEZE STATUTEN ONTBREEKT „NIETS VAN ALLES WAT WERD VOORGE„SCHREVEN EN BESLOTEN DOOR DE PAUSEN „VAN ROME.

„De eenige moeilijkheid bestaat in het feit, dat men „deze synodale statuten dikwijls vergeten heeft, of „de toepassing verwaarloosd. Het is dus Uw plicht, „mijn waarde broeders, er weer ten volle rekening „mede te houden en het is ook uw plicht, om U „bezig te houden met hun toepassing, en natuurlijk „moet met de toepassing van deze voorschriften „worden begonnen door de geestelijkheid, die door „haar voorbeeld aan de anderen den weg naar het „heil moet wijzen.

„Wij willen hopen, vertrouwende op Gods genade, „dat het goede voorbeeld van de geestelijkheid de „leeken op den goeden weg zal leiden. Gij zult „daarin des te beter slagen, wanneer gij niets van „Uw goederen, nòch van Uw rechten afstaat aan de „joden; geen geld van of aan hen leent, kortom, „WANNEER GIJ ELKE ZAAK MET JODEN VER„MIJDT EN ELK CONTACT MET HEN ONTWIJKT. „Volgens de Heilige Schrift moet gij in belangrijke „gevallen — en het joodsche vraagstuk is een be„langrijk geval — DE KERKELIJKE STRAFFEN OP „DE HALSSTARRIGEN TOEPASSEN. Onder dezen „moeten wij ook rekenen degenen, die tornen aan „de autoriteit van de Kerk en aan haar vernietiging „werken. Gij kent de rechten, die U zijn toegekend „door het Concilie van Trente, om Uw plicht te „vervullen. Diezelfde rechten staan U toe om niet „alleen de openbare overtredingen te straffen, maar „ook die welke ernstiger en verschrikkelijker zijn, „met uitzondering van de gevallen waarin het gaat „om dingen van binnen-kerkelijke orde.

„De congregaties van onze stad hebben reeds dik„wijls decreten en encyclieken gepubliceerd, waarin „wordt verklaard dat tot de ernstige gevallen moeten „worden gerekend die welke leiden tot de vernieti„ging der kerkelijke discipline en het eeuwige heil. „De bisschoppen hebben opdracht gekregen, om „zich met deze zaak bezig te houden.

„Wij hebben dit overigens bewezen in een beschou„wing over de diocesane synodes, deel V, hfdst. 5: „Wij zullen U ook helpen met de moeilijkheden, „die gij te overwinnen hebt, wanneer gij te doen „hebt met kerkelijke gevallen, die niet aan Uw „autoriteit zijn onderworpen. Tusschentijds machti„gen wij den hoogeerwaarden bisschop van Nikea „Onzen nuntius van deze plaats, om alle nood„zakelijke orders te geven volgens de volmachten, „die hun zijn verleend. Bovendien beloven wij U „te willen samenwerken met allen die door hun „autoriteit en macht ertoe kunnen bijdragen om „het edele koninkrijk Polen te bevrijden uit de ver„nedering en de schande.

„Intusschen, hoogeerwaarde broeders, bidt gij tot „God, den schenker van alle goeds. Zijn zegen te „willen geven in deze taak. Bidt Hem om Zijn „steun te willen geven aan den Heiligen Stoel. Wij „betuigen U onze liefde en zenden aan U, waarde „broeders, en aan de getrouwen die U zijn toever„trouwd, den apostolischen zegen!"

Gandolfo, 14 Juni 1751, in het elfde jaar van Ons pontificaat.

◆

De verklaring van den grooten paus was een waarschuwing, een alarmsignaal, dat klonk door het ontaarde Poolsche koninkrijk. Ongelukkigerwijze werd aan dezen oproep weinig opmerkzaamheid geschonken en gebeurde wat de paus had voorzien: de val van Polen, veroorzaakt door de vrijmetselarij en door de joden. HEDEN TEN DAGE WORDT NIET ALLEEN POLEN MAAR DE GEHEELE CHRISTELIJKE WERELD BEDREIGD MET VERNIETIGING DOOR HET JOODSCH MACONNIEK-COMMUNISTISCHE FRONT.

De waarschuwing om zich in acht te nemen voor de joden is dus heden ten dage, 186 jaar later, nog altijd actueel. Helaas schenkt men haar ook in onze dagen nog te weinig opmerkzaamheid!

De citaten, die ik U heb gegeven, houden tevens het antwoord in op de bewering van joden, die zeggen, dat het onmogelijk is om tegelijkertijd anti-semiet en christen te zijn. De meeste aanzienlijke christelijke autoriteiten hebben ons aangetoond, dat het niet alleen geoorloofd is ons te verdedigen tegen de joden, maar dat het zelfs voor elken christen een plicht is geworden, om te strijden tegen hun invloed en hun funeste plannen, welke zijn gericht tegen de christelijke volkeren.

De joden wijzen erop, dat Jezus Christus werd geboren uit hun volk, maar dit feit keert zich tegen hen. Hebben hun voorouders niet geroepen: „Dat Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen"? En dan, niemand heeft met meer energie gevochten tegen de verdorvenheid der joden, dan Jezus. Daarin vinden wij een grond te meer om het kwaad, dat ons bedreigt door dit ras, te bestrijden.

Indien men ons zal tegenwerpen, dat de discipelen van Christus achting toonden voor de rabbijnen en men daaruit wil afleiden, dat de tegenwoordige wereld voor de rabbijnen hetzelfde respect zou moeten hebben, dan ontbreekt daarin elke logica. Hij noemde hen „geveinsden, die het koninkrijk der „hemelen voor de menschen sluiten." Mattheus 23, 3—13:

„Gij zult er zelf niet ingaan en gij verzet U nog „tegen degenen die er wenschen in te gaan." — „Elders, Math. 27—28, zegt Hij: „Wee U, gij schrift„geleerden en pharizeeërs, gij geveinsden! Want gij „zijt den witgepleisterden graven gelijk, die van bui„ten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn ze „vol doodsbeenderen en alle onreinheid. — Alzoo „ook schijnt gij wel den menschen van buiten recht„vaardig, maar van binnen zijt gij vol geveinsdheid „en ongerechtigheid."

ZIE, ALS JEZUS CHRISTUS ONZE HEER OP EEN ZOO ONTROERENDE WIJZE DE SLECHTHEDEN DER JODEN HEEFT BESTREDEN, KUNNEN WIJ HETZELFDE DOEN en meer nog. Wij hebben zelfs den plicht om te vechten tegen de misdadigheid en de helsche plannen van dit goddelooze ras.